

De brevitae vitae

I

Començava a obrir els ulls a l'institut.

Recorda alguns moments d'antologia:

lliçons a trenta graus, el test de Cooper

i un dia que va caure un arbre al pati,

però voldria ser una mica més

sofisticat quan li demanen com

va viure la infantesa en aquell centre

de comarques. Després del tràmit de

la selectivitat van anar a Roma

i perquè no es digués —o perquè ho creia

de debò— va visitar algun museu

qualsevol ple de testes sense nas.

Encabat va passar per les diverses

facultats fins que va anar a parar a lletres.

Hi va conèixer gent i es va afiliar

al sindicat, va publicar un poema

a la revista i es va enamorar.

Es va graduar i va tallar amb la nòvia.

Ara que és gran i ha viscut del tot,

pot dir amb el cap ben alt que va ser jove

i déu n'hi do si n'és d'enriquidor.

II

Per fi ha aconseguit que es quedin tots dos sols.

La seva exuberància el despulla abans que
els primers abrigalls li abandonin el cos.

No sap quan passarà, però n'està segur,
sap que li agradarà, ho ha temptat, ha nascut
per a això, com aquell que diu. Sap com es fa.

Però té por, tremola, s'encull, se sent carnús.

Si sabés —després de tantes hores d'estudi,
tanta pornografia!— com s'escorrerà el pànic
quan premi la pell aspra del llom i les cobertes.

III

Fumeja el mar, mantell reial de porpra,

rodola el sol, daurat embelliment

rere les serres, murs contra la terra.

És un matí que neix al vespre, esclat

de llum i boira els quals sobre la conca

enrunen un palau. Qui pot dormir

a l'ombra de l'eterna matinada?
Oh vida, majestat, recança, fred,
acumulats al fons de les butxaques.
Desferma'm, jove, renta'm amb la sal,
aboca-m'hi i corona'm amb les fulles.
Adeu carreus, domini hivernal.

IV

Per un instant o durant segles
han oblidat qui és aquest company
que seu a classe amb ells.
Desconeixen qui és el tercer
—podrien ser una dotzena—
i dubten de com han entrat
en aquesta cambra, solemne en tot,
sense cortines i també dirien
que sense porta ni parets.
Boirina només i detalls concrets:
el fluorescent que guspireja,
i un grapat de cèntims
que van rodolar com una tempesta.

Des del principi se'n meravellaven.
Havien reiniciat aquell divertiment

primordial de la inexperiència,
aliens a la tradició
i als consells de cortesia.
I a mesura que les figures
esdevenien formes recognoscibles,
colors i textures ortodoxos,
la certesa del present s'esvania
a despit de l'afany de la memòria.

I així com baixen les escales
voraços de joia i emocions,
el còmput de la jornada
s'eixuga com una poalada d'aigua
abocada sobre el terrat.

Enric Massip Font
2025